

כסוי הדם פרק ששי חולין

פה.

עין משפט נר מצוה

יד א מיי פ"ג מהלכות
מעשה קרבנות ה' ח
מקט ע"פ קפ"ג
בז ב ג ד מיי פ"ד מהל'
שמיטה ה' י סג
ע"פ סד טו"ש"ע י"ד טו
כח כט ע"פ ז
הז ה מיי פ"ה ע"פ ע"ג הלכה
ה:
ז י מיי פ"ד ע"פ ה' ה' י:

גליון הש"ס

גכ' נטר שפיכה שפיכה.
ע"פ לעיל דף ט ע"ב
תוס' ד"ה בשפיכה:
שם למעוטי עוף מביא.
ע"י תוס' ר"ד קדושין
דף ט ע"ב ד"ה המקדש
נע בעלה:

שיטה מקובצת

אבל איכא דדמי ליה
מדדמי ליה. נ"ב ע"י
תוס' מנחות דף ד' ע"א:
שם לקשה ה"ר אליעזר
ממין. נ"ב ע"י תוס'
בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר
דאי אשה נמי תקעה כו'.
כלומר ר' יוסי דמיית
מק"ד ממילה שאין מכשין
דס כו' ביו"ט הוא אויל
לטעמיה דלא מצי למימר
לקיעת שופר בגבולין
יובית שאין דואה דוחה
שבת וספיקא דוחה יו"ט
ה"י נימא לענין כו' שיהא
ספיקא דוחה יו"ט. דהכא
לינן ספק איש ספק אשה
דן הוא שיהא ספק דוחה
יו"ט דדואה אשה נמי
תקעה: שכן דוחה שבת
במקדש. גרסי': ראה רבי
דבריו של ר"מ באותו
ואת בנו ושנאו בלשון
חכמים. כלומר השוחט
ונמצאת טרפה השוחט
פרת השחית כו'. ר"ש
פטר חכמים מחייבין
א) דהוה ר"מ דבריו של
ר"ש בכסוי הדם ר"מ
מחייב וחכמים פוטרין;
מה התם שחיטה שאינה
ראויה שמה שחיטה.
כלומר שחוטין חוץ שחיטה
שאינה ראויה היא וקרי
ליה שחיטה: גמר מטבח
בחולין צ"א מאי טבח
פרע להן בית השחיטה:
שחיטה ראויה דאמרו
צ"א מאי טבח
כלומר היכא מחייב בכסוי
בשחיטה שראויה לאכילה
דכתיב אשר יאכל:

א) כל ואלה דבריו של ר"ש
בכסוי הדם ומני מנמי ר"מ
יכו'.

מה דמיילא שבן אינה נוהגת בליאות כבימים. ואם תאמר כיון שאין הפירכה מעין ק"ו שחלו דחיייה נשים הפירכה בתוך הק"ו כמו כליד הרגל (ב"ק דף ד' ט'): דעבי למילף שיהא קרן צרשות הניזק משלם נזק שלם משן ורגל ולא פרכינן מה לשן ורגל שכן היקרו מניו משום שאין הפירכה מעין ק"ו

דהוי מתשלומין וי"ל דהתם סברא בעלמא היא אבל חומרך וקולא דכתיבה כמו שאינה נוהגת כלילת כבימים דהכא פרכינן א"ע' דלא הוי מעין ק"ו וכן צפרק קמח דוחסין (דף י') דיליף שחט ע"מ לזרוק שלא לשמו פסול מק"ו שחט על מנת לזרוק חוץ לזמנו ופריך מה לחון לזמנו שכן ככרת:

נשים סומכות רשות. היינו באקפויי ידא כדאמר באין דורשין (מגילה דף טו: טז) אבל כלל כמה מודה רבי יוסי דלספור ומיימי הכא כי היכי דשרי רבי יוסי לסמוך לנשים באקפויי ידא א"ע' דנראה כעבודה צדקשים ה"נ תקיעה דליכא אלף איסורא דרננן שרי רבי יוסי צנשים: **דנין** שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה ממביחה.

הר"ר נתן דגני תשלומי ד' וה' (ב"ק דף ע"ב). ממייבי רננן בשחיטה שאינה ראויה כגון שחט צנצנת או לעבודת כוכבים צנוצנת ע"י אחר ובשחט ונמצאת טרפה והתם הוה ליה לנילף טעמיה מטעמיה דוטבחמו כתיב וי"ל דהתם דנין טעמיה בעצירה משחיטה לעצירה ואין דנין טעמיה דעצירה מטעמיה דהיתר והכא אינטריק למימר דנין שחיטה משחיטה אפי' אם נמצאת הראשונה טרפה דהוי שחיטת היתר אלף אם נמצאת השנייה טרפה שהיא שחיטת עצירה לא היה צריך לטעמא דשחיטה משחיטה א"י' לנין דנין דבר הנאמר צניני והכא הנאמר צניני ולא מטבח טבח ודבר שלא נאמר צניני וא"ע' דהוי טעמיה מטעמיה והכא נמי מני לטעמיה הכי אלף דכלאו הכי משני ספיר א) וא"ת דצריש פ"ב דיצמות (דף י'): אמרינן דנין אחים מנאחים ואין דנין אחים מנאחין א"ע' דאחים דנין יעקב לא נאמר צניני וי"ל דכיון דליפנין הכא דשמה שחיטה תו אית לן למימר כלל דוכתי דשמה שחיטה וליכא למימר דלדרכה נילף טעמיה מטעמיה התם דלא שמה שחיטה וכן נאמר כלל דוכתי דהא כיון דאיכא למימר הכי ואיכא למימר הכי אית לן למימר דנין דבר הנאמר צניני מדבר הנאמר צניני אלף אי

אלה ספק איש. ודוחה יוס טוב גמור: ור' יוסי. דלא שפיכה ליה הא פירכה משום דאזיל לטעמיה דאמר אפילו אשה ודאית תקעה וא"ע' דלא מייביבא אבל בכסוי דאילו ידעינן דצנחמה היא ציו"ט אסור לככות כו' מספק לא מחללין ואל"ט: **שומכוס** רשות.

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד) דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה **לקיעט** שופר שכן ודאח דוחה צנצ **צמקדש**. לפיכך ספיקה דוחה יוס טוב צנצולין: **האמר** צנצולין. **הא** צנצולין ודלו דוחה צנצ כלל: **הא** צנצולין **נהגא**. צנצמיה: **מתני'** חיה **ועוף** הנסקלין. כגון שנרצבו וגמור דנין ושחטין: **וחכמים** פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע' דצנצו שפיכה כתיבא אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש צנצולין: **נב'** ראה רבי אין [לי] עליהן תשובה והשיב רבי אלעזר [הקפר] ברבי תשובה: **מתני'** השוחט ונמצאת טרפה והשוחט לעבודת כוכבים והשוחט חולין בפנים וקדשים בחוץ חיה ועוף הנסקלים רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרין (ד) השוחט בידו הנוחר והמעקר פטור מלככות: **נב'** אמר רבי חי"א בר אבא א"ר יוחנן ראה רבי דבריו של ר"מ באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים ודרבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים מאי טעמא דרבי מאיר באותו ואת בנו אמר ר' יהושע בן לוי גמר שחיטה שחיטה משחוטין חוץ מה התם (ד) שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה האף הכא נמי שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון מאי טעמא

א"ר מני בר פטיש גמר מטבח טבח והכין מה להלן שחיטה ראויה אף כאן שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמר מטבח דנין שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה מטביחה (ד) מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל (ד) ושב הכהן ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה א) אבל איכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמר משחוטין חוץ דנין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בקדשים מי לא נהיג היינו דקאמר רבי חי"א ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון בן לקיש (ד) גמר שפיכה שפיכה משחוטין חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אף כאן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון (ד) אשר יאכל כתיב ורבי מאיר ההוא (ד) למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון עוף טמא מאי טעמא דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא והיינו דאמר רבי חי"א ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים אמר רבי אבא

לאו דילפינן הכא שחיטה משחיטה הוה ילפינן צנצנצנה וחמשה (ב"ק דף ע"ב). טעמיה מטעמיה א"ע' דלא נאמר צניני כדאיתא נמי דיצמות וא"ת ור"מ למה ליה לנילף משחוטין חוץ נילף מנופיה דלוחו ואת בנו נוהג צדקשים א"ע' דלאו שחיטה ראויה היא דהא הוי מחוסר זמן וי"ל דיתא ליה לנילף משחוטין חוץ משום דמנופיה איכא למידיחי דלא אסר רחמנא אוחו ואת בנו צדקשים אלף שראשון קדשים ושני חולין דשחיטה ראויה היא: **ואין** דנין חולין מקדשים. ומי' צדקשים נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה (ד) משום דעיקר קרא דלוחו ואת בנו בחולין כתיב ותימה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג). תנן רבי שמעון אומר השוחט פסח צ"ד על החמץ לשמו חיבב שלא לשמו פטור ומפרש צנוצנרס משום דהוי פסול ור"ש לטעמיה דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה לנילף משחוטין חוץ דשמה שחיטה דהויא קדשים מקדשים: **ורבי** שמעון אשר יאכל כתיב. אבל אם לא אשר יאכל מטעמיה לא גמר משום דלא דמי שפיכה לטעמיה כמו שחיטה לטעמיה (ד) הקשה הר"ר אליעזר ממיי' צימא דהאי אשר יאכל אהא למעוטי אוכל שאין אהא יכול להאכילו לאחריס כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יאכל צפרק המנחות והנסכים (מנחות דף ע"ב קא): וצפרק העור והרוטב (לקמן דף קטנ). ומרבינן אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה וי"ל דהתם כתיב מכל האוכל דמרכה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא אשר יאכל למימר שיהא מותר בהנאה אלף הכא לא כתיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

א) ושב הכהן וקרא הנהגה בביית צרעת מנאקרת הוא בביית טמא דהוא: ויקרא יד מד 3. וקיש איש מפני שחיטה וכן הנהגה חתום אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל וישפר את דמו ובסודו יקפח: ויקרא יד י

א) ושב הכהן וקרא הנהגה בביית צרעת מנאקרת הוא בביית טמא דהוא: ויקרא יד מד 3. וקיש איש מפני שחיטה וכן הנהגה חתום אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל וישפר את דמו ובסודו יקפח: ויקרא יד י

א) הנהגה טו: שחיטין 15: ר"ה לב. נקדושין לו. ב) לעיל ח. ס. א. א) נלקטין (ט. ט.). ד) ב"ק קו"ג. ט) בכורות לב. שחיטין גא. מכות יג. יצמות ז: נדה כב: יומא ז: טו: ה. הרויח ח: מנחות ד. מה: א) נמלוע פסכה ז. (ז) נ"ל צמי שהולאיהו. ח) ונ"ע תוס' כחמות לה. ד"ה ור"ש תוס' ב"ק ע"א: ט) עיין תוס' לעיל ט' ד"ה קדשים.

תורה אור הש"ס

1. וקרא יוסף אתם את בנימין ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והבן כי אתי יאכלו האנשים בצדקיהם:

2. ושב הכהן וקרא הנהגה השביעי וקרא הנהגה פשה הנגע בקרית הקבוצה: ויקרא יד לט הבא הבקן וקרא הנהגה פשה הנגע בבית צרעת מנאקרת הוא בביית טמא דהוא: ויקרא יד מד 3. וקיש איש מפני שחיטה וכן הנהגה חתום אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל וישפר את דמו ובסודו יקפח: ויקרא יד י

מוסף רש"י

ונמצאת בידו. שלא מנע (ועיל כו) כגון על ידי פנימה ספין לו שיהיה או דרכה (ועיל כו). ובהורר. מנע, ולכן נמיה שקועה לאלוהי מתייה ועד החוה (סס). ומעקר. סימנין, וצמיה קלי דטעונה כתיב כגון צני ואל (סס). פטור מלככות. דכתיב אשר יאכל ושפר וספה צנצול לאלילה הככות מנהג, ואפילו מאן דמתייב ספיה צנוצנת ומנאלת ספיה הכא מודה דשחיטה מיהא בענין, דגמר שפיכה שפיכה משחוטין חוץ והתם שחיטה כתיב (סס). שחיטה שאינה ראויה. לאלילה, האולן ושחטה כהלפתה שמה שחיטה (ב"ק קא). זו היא שיבה זו היא ביאה. לנין גזירה שזה זה מזה (יומא ב) מכות יג) כלומר ילפינן גזירה שזה משניה לנאה כמו דהוי מתייבי שיה או מתייבי צנצ (כה) דלע"ג דלא לנו קרי' להדי, כיון דמתייבי צנצ כתיב כהן משחטי דינין כהן מיהא שיה (יצמות ז) ובענין מנחות ד. ונ"ע ור"ש שרובין נה. בארכות.